1.

ошалілий комівояжер

на блідій долоні короваю

вибирає з двох великих жертв

ту котра пелюстки обриває

лементом зачаєним – ад'ю! —

по столу почаївської площі

він піде у лаю – малаю

скуштувати в реготі всеношнім

відспіває магнетичний хор

на пастелізовані тополі

половінь вдягне йому капор

аби він возрадувавсь в капорі

2.

зріднився кров'ю з містом купленим

так як зрідняються з хвостом

дитину винесу до купелі

кудися далеко...

на плутон

бо місто сп'яну переплутало

ґалапаґос і піреней

блукають корсиканки лутаві

немов умочені у глей

блукають нендзи поскрибовані

із кельменець у біївці

на голову як в улоговину

лягли понуро дві вівці

і ремиґають упокорені

і тужно ластиться оса

переламавши крони й корені

гряде новітній ренесанс

3.

дихай на воду і на пінгвіна

піна збирається на посторонках

падає з неба пісня як піна

на безіменних на посторонніх

нумо латаймо наші когорти

нумо заплачмо за дульсинею

кличте команду знічений нортон

щоб посміятися хором над нею

гаспидні мури

міхи покори

голі хрести

і похрестичі босі

тужно і ніжно

світить аврора

коням і людям

в місті тобосі

4.

намалювавши на лиці

перестарілу маску жриці

я вибираю двох мерців

на ці різдвяні вечорниці

утрьох посьорбавши куті

і перекинувши по чарці

ми пригадаємо катів

з яких цей світ колись почався

благословить не бог а босх

рукою відгорнувши ґражди

і ми підем в ґалапаґос

спокійно

гордо

і назавжди!